

2025-ös Szentév kihirdetésének bullája

A címe "Spes non confundit", ami lefordítva annyit tesz: "A remény nem csal meg". A pápa és a Szentszék minden hivatalos nyilatkozata megtalálható a vatican.va oldalon.

Automatikus fordítás a DeepL fordítóprogrammal – hibák előfordulhatnak
A kiemelések tőlünk származnak, szubjektív figyelemfelhívás fontosabb gondolatokra.

Spes non confundit

KIHIRDETÉSI BULLA
A RENDES JUBILEUM
A 2025-ÖS ÉV

FRANCISCUS
RÓMAI PÜSPÖK
ISTEN SZOLGÁJAINAK SZOLGÁJA
*A REMÉNY TÖLTSE EL MINDENKI SZÍVÉT,
AKI OLVASTA EZT A LEVELET*

1 "*Spes non confundit*", "a remény nem vész el" (vö. *Róma* 5:5). A remény jegyében bátorítja Pál apostol a római keresztény közösséget. A remény a közelgő Szentév központi üzenete is, amelyet a pápa az ősi hagyomány szerint huszonötévente hirdet meg. [Gondolok mindazokra a remény zarándokaira, akik eljönnek Rómába, hogy megünnepeljék a Szentévet, és azokra is, akik nem tudnak eljutni Péter és Pál apostolok városába, és a sajátos templomokban fogják ünnepelni. Legyen ez mindannyiuk számára a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal, az üdvösség "ajtájával" \(vö. *Jn* 10,7.9\) való élő és személyes találkozás pillanata; találkozás vele, akit az Egyháznak mindig és mindenütt és mindenkinek hirdetni kell, mint "a mi reménységünket" \(vö. *1Tim* 1,1\).](#)

[Mindenkinek reméli. A remény minden ember szívében él, mint a jó dolgok iránti vágy és várakozás, még akkor is, ha nem tudja, mit hoz a holnap. A jövő kiszámíthatatlansága azonban néha ellentmondásos érzéseket vált ki: a bizalomtól a félelemig, a derűtől a kétségbeesésig, a bizonyosságtól a kétségig. Gyakran találkozunk csüggedt emberekkel, akik szkeptikusan és pesszimistán tekintenek a jövőbe, mintha semmi sem hozhatna számukra boldogságot. Legyen a Szentév mindenki számára lehetőség a remény felélesztésére. Isten Igéje segít nekünk, hogy megtaláljuk az okokat erre. Vezessen bennünket az, amit Pál apostol ír a római keresztényeknek.](#)

A remény szava

2 "Megigazulván tehát a hit által, [békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.](#) Ő általa hit által bebocsátást is nyertünk abba a kegyelembe, amelyben állunk, és örvendezünk az Isten dicsőségének reményében. [...] [A remény pedig nem csalódunk, mert Isten szeretete kiáradt szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által" \(*Róm* 5,1-2.5\).](#) A gondolati táplálék, amelyet Szent Pál itt ad, sokrétű. Tudjuk, hogy a Rómaiakhoz írt levél döntő fordulatot jelent kihirdetési tevékenységében. Eddig [ezt a birodalom keleti részén tette, most pedig Róma vár rá,](#) mindazzal, amit a világ szemében jelent: [egy nagy kihívás, amellyel szembe kell néznie, hogy hirdesse az evangéliumot, amely nem ismer határokat és korlátokat.](#) A római egyházat nem Pál alapította, és égető vágyat érez, hogy hamarosan ellátogasson oda, hogy mindenkinek elvihesse a meghalt és feltámadt Jézus Krisztus evangéliumát, mint a reménység üzenetét, amely beteljesíti az ígéreteket, dicsőségre vezet, és a szereteten alapulva nem okoz csalódást.

3 A remény ugyanis szeretetből születik, és azon a szereteten alapul, amely Jézus keresztre feszített szívéből árad: "Mivel pedig megbékéltünk Istennel Fiának halála által, amikor még ellenségei voltunk Istennek, még inkább, mivel megbékéltünk, az ő élete által üdvözülünk" (Róm 5,10). Az ő élete pedig megmutatkozik hitéletünkben, amely a keresztséggel kezdődik, Isten kegyelmének engedelmeskedve fejlődik, és ezért a Szentlélek munkája által állandóan megújuló és megingathatatlan reménységtől ihletett.

A Szentlélek az, aki a zárandokegyházban való állandó jelenlétével a remény fényét terjeszti a hívekben. Égve tartja, mint egy fáklya, amely soha nem alszik ki, hogy életünknek stabilitást és erőt adjon. A keresztény remény ugyanis nem csal meg és nem okoz csalódást, mert azon a bizonyosságon alapul, hogy semmi és senki sem választhat el bennünket az isteni szeretettől: "Mi választhat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy nyomorúság vagy üldözés, éhség vagy hideg, veszély vagy kard? [...] De mindezekben dicsőséges győzelmünk van az által, aki szeretett minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem jövődők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van" (Róm 8, 35, 37-39). **Ezért ez a reménység nem omlik össze a nehézségekkel szemben.** A hitre épül és a szeretetből táplálkozik, így lehetővé teszi számunkra, hogy előrehaladjunk az életben. Szent Ágoston írja: "Senki sem él bármilyen életet a lélek e három vonzalma nélkül: hit, remény és szeretet".^[1]

4 Szent Pál nagyon reális. Tudja, hogy az élet örömeiből és szenvedésekből áll, hogy a szeretet próbára van téve, amikor a nehézségek növekednek, és hogy a remény látszólag összeomlik a szenvedés láttán. Ennek ellenére így ír: "Mi is dicsekszünk a nyomorúságokban, mert tudjuk, hogy a nyomorúság türelmet szül: A nyomorúság türelmet szül, a türelem pedig próbaidőre, a próbaidő pedig reménységre" (Róma 5:3-4). Az apostol számára a nyomorúság és a szenvedés tipikus feltételei azoknak, akik félreértések és üldöztetés közepette hirdetik az evangéliumot (vö. 2 Kor 6,3-10). De az ilyen helyzetekben fény ragyog át a sötétségen. Felfedezzük, hogy az igehirdetést a Krisztus keresztjéből és feltámadásából áradó erő tartja fenn. És ez egy olyan erény kialakulásához vezet, amely szorosan kapcsolódik a reménységhez: a **türelemhez**. **Megszoktuk, hogy mindent azonnal akarunk egy olyan világban, ahol a sietség állandóvá vált.** Már nincs időnk arra, hogy együtt legyünk, és még a családok is gyakran nehezen tudnak összejönni és békében beszélgetni egymással. A türelmet kiszorította a sietség, és ez nagy kárt okoz az embereknek. Ennek következtében a türelmetlenség, az idegesség és néha az indokolatlan erőszak eluralkodott, ami elégedetlenséghez és zárkózottsághoz vezet.

Ráadásul a türelem nem igazán otthonos az *internet* korában, ahol a teret és az időt az "itt és most" váltja fel. **Ha még mindig képesek lennénk rácsodálkozni a teremtésre, akkor megértenénk, mennyire fontos a türelem. Várni az évszakok váltakozását a hozzájuk tartozó gyümölcsökkel; megfigyelni az állatok életét és fejlődési ciklusait; Szent Ferenc egyszerű tekintetének birtokában, aki pontosan 800 évvel ezelőtt írt *Naphimnuszában* a teremtést egyetlen nagy családként fogta fel, és a Napot és a Holdat "testvérnek" és "nővérnek" nevezte.^[2]** A türelem újrafelfedezése jót tesz önmagunknak és másoknak. Szent Pál gyakran beszél a türelemről, hogy hangsúlyozza a kitartás és az Isten ígéretébe vetett bizalom fontosságát, de mindenekelőtt arról tesz bizonyosságot, hogy Isten türelmes velünk, ő, "a türelem és vigasztalás Istene" (Róm 15,5). A türelem, amely szintén a Szentlélek gyümölcse, életben tartja a reményt, és erényként és életmódként megszilárdítja azt. Tanuljuk meg tehát gyakran kérni a türelem kegyelmét, amely a remény leánya, és egyúttal táplálja is azt.

A remény útja

5 A remény és a türelem e belső kapcsolatából világossá válik, hogy a keresztény élet *egy olyan út*, amelynek *erős pillanatokra* is szüksége van, hogy táplálja és erősítse a reményt, a pótolhatatlan társat, amely előrevetíti a célt: a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal való találkozást. Szeretek arra gondolni, hogy az első Szentév 1300-as meghirdetését a népi jámborság által támogatott kegyelmi út előzte meg. Valóban, nem szabad elfelejtenünk azokat a különböző módokat, amelyeken **a megbocsátás kegyelmé bőségesen kiáradt Isten szent, hűséges népére**. Emlékezzünk például a nagy "megbocsátás ünnepére", amelyet V. Szent Celesztin adott azoknak, akik 1294. augusztus 28-án és 29-én, hat évvel azelőtt, hogy VIII. Bonifác pápa bevezette a Szentévet, a l'Aquilai Santa Maria of Collemaggio bazilikába mentek 1294. augusztus 28-án és 29-én. Az Egyház tehát már akkor is az irgalmasság jubileumát élte. És még

ezt megelőzően, 1216-ban III. Honorius pápa eleget tett Szent Ferenc kérésének, hogy engedményt adjon azoknak, akik augusztus első két napján meglátogatják a Portiunculát. Ugyanez vonatkozik a Santiago de Compostelába való zarándoklatra is: 1122-ben II. kalixtus pápa engedélyezte, hogy ebben a zarándoktemplomban mindig szent évet ünnepeljenek, amikor Szent Jakab apostol ünnepe vasárnapra esik. Jó, hogy a jubileumi ünnepeknek ezt a "elterjedt" formáját folytatják, hogy Isten megbocsátásának ereje támogassa és kísérelje a közösségek és az egyének útját.

Nem véletlen, hogy a zarándoklat minden szentév lényeges eleme. Az útra indulás jellemző azokra, akik az élet értelmét keresve indulnak útnak. A gyalogos zarándoklat nagyban hozzájárul ahhoz, hogy újra felfedezzük a csend, az erőfeszítés és a lényegre való összpontosítás értékét. A remény zarándokai a következő évben sem mulasztják el, hogy régi és új utakat járjanak be, hogy intenzíven megtapasztalják a Szentévet. Magában Róma városában a katakombákhoz és a hét templomhoz vezető hagyományos zarándokutakon kívül a hit más útjai is lesznek. Az egyik országból a másikba utazva, mintha a határokat legyőzték volna, egyik városból a másikba utazva a teremtés és a műalkotások szemlélésében, az ember képes lesz magába szívni a különböző tapasztalatokat és kultúrákat, hogy magában hordozza a szépséget, amely az imádsággal harmonizálva arra készíti az embert, hogy hálát adjon Istennek az általa véghezvitt csodákért. A zarándokutak mentén és Róma városában található jubileumi templomok lelki oázisokká válhatnak, ahol az ember megerősödhet a hit útján, és ihat a remény forrásaiból, különösen a bűnbánat szentségének vétele által, amely a valódi megtérés útjának nélkülözhetetlen kiindulópontja. A részegyházakban különös figyelmet kell fordítani a papok és a hívek gyónásra való felkészítésére, és gondoskodni kell arról, hogy lehetőség legyen az egyéni gyónásra.

Szeretném külön meghívni a keleti egyházak híveit erre a zarándoklatra, különösen azokat, akik már teljes közösségben vannak Péter utódjával. Ők, akik oly sokat szenvedtek, gyakran a halálukig, a Krisztushoz és az Egyházhoz való hűségükért, érezzék magukat különösen szívesen látottnak ebben a Rómában, amely egyben az anyjuk is, és amely sok emléket őriz jelenlétükről. A katolikus egyház, amely ősi liturgiájával, az atyák - szerzetesek és teológusok - teológiájával és lelkiességével gazdagodott, **szimbolikusan** szeretné őket és **ortodox testvéreiket fogadni** egy olyan időszakban, amikor már a keresztút zarándoklatát élik, és gyakran kénytelenek elhagyni származási országukat, szent földjeiket, ahonnan az erőszak és az instabilitás elől biztonságosabb országokba menekülnek. Az a tapasztalatuk, hogy az Egyház szereti őket, amely nem hagyja el őket, hanem követi őket, bárhová is mennek, még erősebbé teszi számukra a Szentév jelét.

6 A 2025-ös Szentév folytonosságban van a korábbi kegyelmi évekkel. A legutóbbi rendes Szentévben átléptük Jézus Krisztus születésének kétezredik évfordulójának küszöbét. Ezt követően 2015. március 13-án rendkívüli szentévet hirdettem meg azzal a céllal, hogy megmutassuk az embereknek "Isten kegyelmének arcát". [3]az evangélium központi üzenetét minden ember számára, minden időben, és lehetővé tegye a találkozást ezzel az arccal. Most eljött az ideje egy új Szentévnek, amelyben a Szent Kapu ismét szélesre tárul, hogy lehetővé tegye Isten szeretetének élő megtapasztalását, amely felébreszti a szívekben a Krisztusban való üdvösség biztos reményét. Ugyanakkor ez a Szentév egy másik alapvető esemény felé is utat mutat minden keresztény számára: 2033-ban ünnepelni fogjuk Urunk Jézus Krisztus 2000 évvel ezelőtti, szenvedésen, halálon és feltámadáson keresztül történő megváltását. Egy olyan út előtt állunk tehát, amelyet nagy szakaszok jellemeznek, amelyen Isten kegyelme megelőzi és elkíséri azt a népet, amely buzgón jár a hitben, tevékenyen a szeretetben és állhatatosan a reményben (vö. *1Thessz 1,3*).

Ilyen hosszú hagyományra alapozva és abban a bizonyosságban, hogy ez a Szentév a kegyelem és a remény intenzív megtapasztalása lesz az egész Egyház számára, elrendelem, hogy a vatikáni Szent Péter-bazilika Szent Kapuja 2024. december 24-én nyílik meg, és ezzel kezdetét veszi a rendes Szentév. A következő vasárnapon, 2024. december 29-én kinyitom székesegyházam, a Lateráni Szent János székesegyház Szent Kapuját, amelyet 1700. alkalommal szentelnek fel az év november 9-én. 2025. január 1-jén, Boldogságos Szűz Mária ünnepén megnyitom a Santa Maria Maggiore pápai bazilika Szent Kapuját. Végül január 5-én, vasárnap nyitják meg a Falakon kívüli Szent Pál pápai bazilika Szent Kapuját. Az utolsó három szent ajtó ugyanezen év december 28-án, vasárnap zárul be újra.

Elrendelem továbbá, hogy 2024. december 29-én, vasárnap az egyházmegyei püspökök a jubileumi év ünnepélyes megnyitóján minden székesegyházban és koncátrálisban a Szent Eucharisziát az erre az

alkalomra kidolgozandó szertartás szerint celebrálják. A székesegyházban való ünneplésnél a püspököt egy külön kinevezett küldött képviselheti. A zarándoklat a *collectiora* kiválasztott templomtól a székesegyházig a remény útjának jele kell, hogy legyen, amely Isten Igéje által megvilágítva egyesíti a híveket. A zarándoklat során részleteket olvasnak fel ebből a dokumentumból, és kihirdetik a jubileumi engedékenységet, amelyet az egyes templomokban a Szentév megünneplésére vonatkozó azonos szertartás szabályai szerint lehet elnyerni. A Szentév során, amely a helyi templomokban 2025. december 28-án, vasárnap ér véget, ügyelni fognak arra, hogy Isten népe teljes részvétellel fogadhassa mind az Isten kegyelmébe vetett remény üzenetét, mind pedig az annak hatékonyságáról tanúskodó jeleket.

A rendes szentév a vatikáni Szent Péter-bazilika Szent Kapujának bezárásával ér véget 2026. január 6-án, az Úr megjelenésének ünnepén. A keresztény remény fénye érjen el minden emberhez Isten mindenkihez szóló szeretetének üzeneteként! És legyen az Egyház a világ minden részén hűséges tanúja ennek az üzenetnek!

A remény jelei

7 Reményt merítünk Isten kegyelméből, de újra felfedezhetjük azt az *idők jeleiben is, amelyeket az Úr* ad nekünk. Ahogy a II. vatikáni zsinat mondja, "az egyháznak mindig kötelessége az idők jeleit keresni és az evangélium fényében értelmezni. Ily módon minden nemzedéknek megfelelő módon válaszolhat az embereknek a jelen és a jövő élet értelmére és a kettő közötti kapcsolatra vonatkozó állandó kérdéseire". [4] Figyelnünk kell tehát a világban lévő sok jóra, hogy ne essünk abba a kísértésbe, hogy a rosszat és az erőszakot túlhatalmasnak tartsuk. De az idők jelei, amelyek magukban foglalják az emberi szív vágyakozását, amely Isten üdvözítő jelenlétére szorul, követelik, hogy a remény jeleivé váljanak.

8) A remény első jele valósuljon meg béke formájában a világ számára, amely ismét a háború tragédiája közepette találja magát. Mivel az emberiség elfelejti a múlt drámáit, egy új és nehéz próbatétel sújtja, amelyben sok népet sújt az erőszak brutalitása. Mi vár még ezekre a népekre, amit még nem szenvedtek el? Hogyan lehetséges, hogy kétségbeesett segélykiáltásuk nem készíti a nemzetek vezetőit arra, hogy véget vessenek a túl sok regionális konfliktusnak, jól tudva, hogy milyen következményekkel járhatnak ezek világszerte? Túl nagy álmom, hogy a fegyverek elhallgatnak, és nem hoznak többé pusztulást és halált? Emlékeztessen bennünket a Szentév arra, hogy akik "békét teremtenek", azokat "Isten gyermekeinek" nevezhetjük (*Mt 5,9*). A béke sürgőssége mindannyiunkat kihívás elé állít, és konkrét projekteket követel tőlünk. A diplomácia nem lankadhat abban a törekvésében, hogy bátran és kreatívan teremtsen tárgyalási teret a tartós béke érdekében.

9 A reményteljes jövőbe tekintés azt is jelenti, hogy az élethez való lelkes hozzáállás, amelyet tovább kell adni. Sajnos sajnálattal kell megállapítanunk, hogy sok helyzetben hiányzik ez a szemlélet. Ennek első következménye az élet továbbadásának vágyának elvesztése. A rohanó életritmus, a jövőtől való félelem, a munkahelyi garanciák és a megfelelő szociális biztonság hiánya, valamint az olyan társadalmi modellek miatt, amelyekben a profitszerzés, nem pedig az emberi kapcsolatok ápolása határozza meg a napirendet, a születési arány aggasztó csökkenését tapasztaljuk különböző országokban. Ezzel szemben más kontextusokban "a népességnövekedés hibáztatása egyesek szélsőséges és szelektív fogyasztói magatartása helyett [olyan] módja annak, hogy ne nézzünk szembe a problémákkal". [5]

Az életre való nyitottság a felelős szülősségen keresztül az a terv, amelyet a Teremtő a férfiak és nők szívébe és testébe írt; ez az a feladat, amelyet az Úr a házastársakra és szeretetükre bíz. Sürgős, hogy az államok jogalkotási erőfeszítései mellett ne hiányozzon a hitközösségek és az egész civil társadalom minden tagjának határozott támogatása sem. Mert a fiatalok vágya, hogy új fiakat és leányokat nemzzenek szeretetük termékenységének kifejezéséeként, minden társadalomnak jövőt ad, és reményt ad: a reménytől függ és reményt szül.

A keresztény közösségnek ezért a második helyen kell állnia, amikor a remény szükséges társadalmi szövetségének támogatásáról van szó, amely befogadó, nem ideológiai, és elkötelezett egy olyan jövő iránt, amelyet sok fiú és lány mosolya jellemez, akik a világ számos részén betölthetik a most túlságosan sok üres bölcsőt. De valójában mindenkinek vissza kell szereznie az élet örömét, mert az ember, aki Isten képére és hasonlatosságára teremtett (vö. *1Móz 1,26*), nem elégedhet meg pusztán a túléléssel vagy azzal, hogy valahogyan boldoguljon, alkalmazkodjon a jelenhez és elégedjen meg

pusztán az anyagi javakkal. Ez az embereket az individualizmus csapdájába ejti, és lerombolja a reményt, szomorúságot keltve, amely a szívekben megtelepszik, és az embereket keserűvé és intoleránssá teszi.

10 Ebben a Szentévben arra vagyunk hivatottak, hogy a remény kézzelfogható jeleivé váljunk sok testvérünk számára, akik nehéz körülmények között élnek. A fogvatartottakra gondolok, akik szabadságuktól megfosztva nap mint nap megtapasztalják nemcsak a börtönélet keménységét, hanem az érzelmi ürességet, a rájuk kényszerített korlátozásokat és sok esetben a tisztelet hiányát is. Javaslom, hogy a kormányok a Szent Év során olyan kezdeményezéseket tegyenek, amelyek visszaadják a reményt; az amnesztia vagy az elengedés formáit, amelyek segítenek az embereknek visszanyerni az önmagukba és a társadalomba vetett bizalmat; a közösségbe való visszailleszkedés olyan módjait, amelyek a törvény tiszteletben tartására vonatkozó konkrét kötelezettségvállalással párosulnak.

Ez a felhívás nagyon régi, Isten Igéjéből származik, és minden bölcsességében továbbra is a bocsánat és a felszabadítás cselekedeteire szólít fel, amelyek lehetővé teszik az új kezdetet: "Szenteljétek meg ezt az ötvenedik évet, és hirdessétek a szabadságot az ország minden lakójának" (3Móz 25,10). Amit a mózesi törvény megalapozott, azt Ézsaiás próféta veszi át: Az Úr "azért küldött engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak és szabadulást a megkötözötteknek, hogy kegyelmi évet hirdessek az Úrtól" (Ézs 61,1-2). Ezeket a szavakat Jézus tette magáévá szolgálata kezdetén, amikor úgy hivatkozott magára, mint az "Úr kegyelmének esztendejének" beteljesítőjére (vö. Lk 4,18-19). A hívek, különösen a lelkipásztorok, álljanak ki ezen ügyek mellett a világ minden részén, és bátran, egységes hangon szólaljanak fel a foglyok emberséges körülményeiért, az emberi jogok tiszteletben tartásáért, és mindenekelőtt a halálbüntetés eltörléséért, amely a keresztény hittel ellentétes intézkedés, és a megbocsátás és megújulás minden reményét megsemmisíti. [6] Annak érdekében, hogy a fogvatartottaknak a közelség konkrét jelét adjam, magam is szeretnék Szentkaput nyitni egy börtönben. Legyen ez számukra olyan szimbólum, amely arra hívja őket, hogy reménykedve és megújult életfeladattal tekintsenek a jövőbe.

11. A remény jeleit kell adni az otthon vagy kórházban fekvő betegeknek. Szenvedésüket enyhítse az őket látogató emberek közelsége és a róluk való gondoskodás. Az irgalmasság cselekedetei egyben a remény cselekedetei is, amelyek hálát ébresztenek a szívekben. A hála pedig érje el az egészségügyben dolgozókat, akik gyakran nehéz körülmények között, szeretetteljes gondoskodással végzik munkájukat a betegek és a leggyengébbek érdekében.

Nem hiányozhat az átfogó figyelem azok számára, akik különösen nehéz életkörülmények között tapasztalják saját gyengeségüket, különösen, ha olyan betegségben vagy fogyatékosságban szenvednek, amely súlyosan korlátozza személyes autonómiájukat. A róluk való gondoskodás olyan, mint az emberi méltóság himnusza, a remény éneke, amely az egész társadalom együttműködését igényli.

12 A remény jeleire azoknak is szükségük van, akik maguk is a reményt szimbolizálják: a fiataloknak. Sajnos gyakran látják, hogy álmaik szertefoszlanak. Nem szabad csalódást okoznunk nekik, mert a jövő az ő lelkesedésükön alapul. Nagyszerű látni, ahogyan energiát szabadítanak fel, például amikor felgyúrik az ingujjukat, és önkéntesként részt vesznek katasztrófhelyzetekben és szociális vészhelyzetekben. De szomorú látni a fiatalokat remény nélkül. Ugyanakkor elkerülhetetlen, hogy melankóliával és unalommal éljük meg a jelent, amikor a jövő bizonytalan és nem engedi meg az álmodozást, amikor a tanulmányok nem nyújtanak perspektívát, és a munkahely vagy a kellően stabil foglalkoztatás hiánya azzal fenyeget, hogy megghiúsítja a törekvéseket. A drogok illúziója, a határok átlépésének kockázata és a múlandóság hajszolása nagyobb zavart okoz számukra, mint másoknak, és elhomályosítja az élet szépségét és értelmét, lehetővé teszi számukra, hogy sötét szakadékokba csússzanak, és önpusztító magatartásra csábítja őket. Ezért az Egyházban a Szentév vezessen új lendületet felénk is: Törődjünk megújult buzgalommal a fiatalokkal, a diákokkal, a jegyesekkel, a fiatalabb nemzedékekkel! Közelség a fiatalokhoz - ők öröm és remény az Egyház és a világ számára!

13 Nem hiányozhatnak a remény jelei sem a migránsok számára, akik elhagyják hazájukat, hogy jobb életet keressenek maguk és családjuk számára. Várakozásaikat nem hiúsíthatják meg az előítéletek és az elszigeteltség. A mindenki méltóságához méltó, tárt karokkal való fogadtatásnak együtt kell járnia a felelősségtudattal, hogy senkitől se tagadják meg a jogot, hogy jobb jövőt építsen magának. A sok száműzöttek, menekültek és a nemzetközi konfliktusok miatt menekülni kényszerülő, háború,

erőszak és diszkrimináció elől menekülő személynek garantálni kell a biztonságot és a munkához és oktatáshoz való hozzáférést, ami szükséges az új társadalmi környezetükbe való beilleszkedésükhöz. A keresztény közösség legyen mindig kész megvédeni a gyengébbek jogait. Nyissa szélesre a vendégszeretet kapuit, hogy senki se veszítse el a jobb élet reményét. Visszhangozzanak szívünkben az Úr szavai, aki az utolsó ítélet nagy példázatában ezt mondta: "Idegen voltam, és ti befogadtatok engem", mert "amit e legkisebb testvéreim közül egynek is tettetek, nekem tettétek" (Mt 25,35.40).

14. A remény jelei megérdemlik az idősek, akik gyakran tapasztalják a magányt és az elhagyatottságot. A keresztény közösségnek és a civil társadalomnak kötelessége, hogy kihasználja az általuk képviselt kincset, élettapasztalatukat, bölcsességüket és hozzájárulásukat, és közösen dolgozzanak a generációk közötti szövetségért.

Különösen a nagyapákra és nagymamákra gondolok, akik a hit és a bölcsesség átadását képviselik a fiatalabb generációknak. Találjanak támaszt gyermekeik hálájában és unokáik szeretetében, akik viszont gyökeret, megértést és bátorítást találnak bennük.

15 Reményt kérek a szegények milliárdjai számára, akik gyakran nélkülözik az élethez szükséges dolgokat. Az elszegényedés újabb és újabb hullámaival szemben fennáll a megszokás és a beletörődés veszélye. De nem szabad elfordítanunk a tekintetünket az ilyen drámai helyzetekről, amelyek ma már mindenütt megtalálhatók, nem csak a világ bizonyos részein. Nap mint nap találkozunk szegény vagy elszegényedett emberekkel, és néha még a szomszédaink is lehetnek. Gyakran sem otthonuk, sem elegendő élelmük nincs. Sokak kirekesztettségétől és közömbösségétől szenvednek. Botrányos, hogy egy olyan világban, amely hatalmas erőforrásokkal rendelkezik, amelyek nagy része fegyverkezésre folyik, a szegények "legnagyobb részét, milliárdokat tesznek ki. Ma már a nemzetközi politikai és gazdasági vitákban is szerepelnek, de gyakran úgy tűnik, hogy problémáikkal úgyszólván függetlenül foglalkoznak, mint egy olyan kérdéssel, amelyet szinte kötelességszerűen vagy mellékesen hozzá kell tenni, ha nem tekintik őket pusztán járulékos veszteségnek. Valójában a konkrét megvalósítás pillanatában gyakran az utolsó helyen maradnak". [7] Ne feledjük: a szegények szinte mindig áldozatok, nem pedig elkövetők.

A reményre való felhívás

16 Egy régi prófétai mondást felidézve a Szentév arra emlékeztet bennünket, hogy a föld javai nem néhány kiváltságosnak, hanem mindenkinek járnak. Szükséges, hogy azok, akik gazdagok, nagylelkűek legyenek, és felismerjék a rászoruló testvéreik arcát. Különösen azokra gondolok, akiknek nincs **víz és élelem**: az éhség emberiségünk botrányos csapása, és mindannyiunkat arra hív, hogy megrázza lelkiismeretünket. **Megújítom felhívásomat: "A fegyverekre és egyéb katonai kiadásokra fordított pénzből hozzunk létre egy világalapot, hogy egyszer s mindenkorra véget vessünk az éhezésnek,** és hogy elősegítsük a legszegényebb országok fejlődését, hogy lakosaiknak ne kelljen erőszakos vagy csalárd megoldásokhoz folyamodniuk, vagy elhagyniuk országukat, hogy méltóbb életet keressenek". [8]

A szentévre való tekintettel szeretnék még egy sürgős felhívást intézni: A gazdagabb nemzetekhez, hogy ismerjék fel számos meghozott döntés nagyságát, és döntsenek úgy, hogy **elengedik azon országok adósságait, amelyek soha nem tudják azokat visszafizetni.** Ez nem annyira a nagylelkűség, mint inkább az igazságosság kérdése, amelyet napjainkban az igazságtalanság egy új formája súlyosbít, amelyről tudomást szereztünk: "Ugyanis létezik egy valódi "ökológiai adósság" - különösen Észak és Dél között -, amely a kereskedelem egyensúlytalanságához és annak ökológiai következményeihez, valamint a természeti erőforrások aránytalan fogyasztásához kapcsolódik, amelyet egyes országok a történelem során gyakoroltak." [9] Ahogy a Szentírás tanítja, a föld Istené, és mindannyian "jövevényként és vendégként" lakunk rajta (3Móz 25,23). Ha valóban a béke útját akarjuk kikövezni a világban, akkor az igazságtalanság kiváltó okainak megszüntetésén, az igazságtalan és visszafizethetetlen adósságok elengedésén és az éhezők etetésén kell dolgoznunk.

17 A közelgő szentév nagyon fontos évforduló minden keresztény számára. Akkor lesz 1700 éve, hogy az első nagy ökumenikus zsinat, a nikaiai zsinat megrendezésre került. Érdemes megemlékezni arról, hogy az apostolok óta a lelkipásztorok különböző alkalmakkor összegyűltek, hogy tanbeli és fegyelmi kérdéseket vitassanak meg. A hit első évszázadaiban a zsinatok mind a keresztény Keleten, mind Nyugaton megszaporodtak, bizonyítva Isten népe egységének megőrzésének és az evangélium hűségese hirdetésének fontosságát. A Szentév fontos alkalmat kínál e zsinati forma konkretizálására,

amelyet a keresztény közösség ma egyre inkább szükséges kifejezésnek tekint, hogy jobban reagálhasson az evangelizáció sürgősségére: Minden megkeresztelt, mindegyikük a maga karizmájával és szolgálatával együttesen felelős azért, hogy a remény többféle jele tegyen tanúságot Isten jelenlétéről a világban.

A nikaiai zsinat feladata az volt, hogy megőrizze az egységet, amelyet komolyan veszélyeztetett Jézus Krisztus istenségének és az Atyával való egyenlőségének tagadása. Mintegy háromszáz püspök gyűlt össze a császári palotában, akiket Konstantin császár hívott össze 325. május 20-ra. Számos vita után a Szentlélek kegyelmével mindannyian elismerték magukat abban a hitvallásban, amelyet ma is elmondunk a vasárnapi Eucharishtiában. A zsinati atyák ezt a hitvallást először a "Hiszünk" kifejezéssel akarták kifejezni. [10] hogy tanúsítsák, hogy minden egyház egyesült ebben a "mi"-ben, és hogy minden keresztény ugyanazt a hitet vallja.

A nikaiai zsinat mérföldkő az egyháztörténelemben. Évfordulója arra hívja a keresztényeket, hogy együtt énekeljünk dicséretet és hálaadást a Szentháromságnak, különösen Jézus Krisztusnak, Isten Fiának, aki "az Atyával egylényegű". [11] és kinyilatkoztatta nekünk a szeretet e titkát. De a Nicaea egyúttal meghívás is minden egyház és egyházi közösség számára, hogy folytassák a látható egység felé vezető utat, és ne fáradjanak bele a megfelelő formák keresésébe, hogy teljes mértékben beteljesítsék Jézus imáját: "Legyenek mindnyájan egyek!": Ahogyan te, Atyám, bennem vagy, és én benned, úgy legyenek ők is bennünk, hogy a világ higgye, hogy te küldtél engem" (Jn 17,21).

A nikaiai zsinat a **húsvét időpontját** is megvitatta. Erről ma is eltérő álláspontok vannak, amelyek megakadályozzák, hogy a hitet megalapozó eseményt egyazon napon ünnepeljük. A gondviselés akarata szerint azonban ez a 2025-ös évben meg fog történni. Értsük ezt úgy, mint felhívást minden keresztényhez Keleten és Nyugaton, hogy tegyenek egy határozott lépést a közös húsvéti időpontban való megegyezés felé. Jó, ha nem feledjük, hogy sokan már nem ismerik a múltbeli dátumokat, és nem értik, hogyan lehet továbbra is megosztottság ebben a tekintetben.

A reményben lehorgonyozva

18 A remény a hittel és a szeretettel együtt az "isteni erények" triptichonját alkotja, amely a keresztény élet lényegét fejezi ki (vö. *1 Kor* 13,13; *1 Thess* 1,3). Felbonthatatlan dinamikájukon belül a remény az az erény, amely úgyszólván az orientációt jellemzi, amely a hitélet irányát és célját jelzi. Pál apostol ezért buzdít bennünket: "Örvendezzetek a reményben, legyetek türelmesek a nyomorúságban, állhatatosak az imádságban" (*Róm* 12,12). Igen, **"gazdagnak kell lennünk reménységben"** (vö. *Róm* 15,13), **hogy hiteles és vonzó tanúságot tegyünk a szívünkben hordozott hitről és szeretetről; hogy a hit örömteli és a szeretet szenvedélyes legyen;** hogy mindenki képes legyen akár egy mosolyt, egy baráti gesztust, egy testvéri tekintetet, egy őszinte meghallgatást, egy ingyenes szolgálatot adni, tudva, hogy ez a reménység gyümölcsöző magva lehet Jézus szellemében azok számára, akik befogadják. De mire épül a mi reménységünk? Ennek megértéséhez hasznos, ha megvizsgáljuk reménységünk okait (vö. *1Pt* 3,15).

19] **Hiszek az "örök életben". [12] Ezt vallja hitünk, és a keresztény reménység e szavakban találja meg alappilléreit.** Ez valóban az az "isteni erény, amellyel az örök életre mint boldogságunkra vágyunk [...]" [13] A II. vatikáni zsinat kifejti: "Ha viszont az isteni alap és az örök élet reménye elhalványul, akkor az ember méltósága súlyosan sérül, amint ez ma gyakran beigazolódik, és az élet és a halál, a bűn és a fájdalom titkai megoldatlanok maradnak, úgyhogy az emberek nem ritkán kétségbeesnek". [14] Nekünk viszont a reménység miatt, amelyben megmenekültünk, és az idő múlását tekintve, megvan a bizonyosságunk, hogy az emberiség és mindannyiunk története nem egy vakvágány vagy egy sötét szakadék felé tart, hanem a dicsőség Urával való találkozás felé. Élünk tehát az ő visszatérésének várakozásában és abban a reményben, hogy örökké benne élhetünk: Ebben a szellemben tesszük magunkévá az első keresztények buzgó könyörgését, amellyel a Szentírás végződik: "Jöjj, Uram Jézus!". (*Jel* 22,20).

20 Jézus, aki meghalt és feltámadt, a mi hitünk középpontja. Ezt a tartalmat néhány szóban és mindössze négy igével kifejezve Szent Pál reménységünk "magját" közvetíti számunkra: "Mert én mindenekelőtt azt adtam át nektek, amit én is kaptam: Krisztus meghalt bűneinkért az Írás szerint, és eltemették. Harmadnap feltámadt az Írás szerint, és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek" (*1Kor* 15,3-5). Krisztus *meghalt, eltemették, feltámadt és megjelent.* Átment értünk a halál sötétségén. Az Atya szeretete a Szentlélek erejével feltámasztotta őt, és emberségét az örökkévalóság első

gyümölcsévé tette a mi üdvösségünkért. A keresztény reménység pontosan ebben áll: A halállal szemben, ahol látszólag minden véget ér, megkapjuk a bizonyosságot, hogy Krisztusnak köszönhetően, a keresztségben velünk közölt kegyelmének köszönhetően "az életet nem veszik el tőlünk, hanem megváltoztatják" [15]örökre. A keresztségben együtt temetkezünk Krisztussal, és benne, a Feltámadásban kapjuk meg az új élet ajándékát, amely áttöri a halál falát, és átjáróvá teszi azt az örökkévalóságba.

És ha a *halállal*, a fájdalmas elválással szemben, amely arra kényszerít, hogy megváljunk mindentől, ami kedves nekünk, nem szabad frázisokat mondani, a Szentév lehetőséget kínál arra, hogy nagy hálával újra felfedezzük az új élet ajándékát, amelyet a keresztségben kaptunk, és amely képes átváltoztatni a sötétségét. A jubileum kapcsán fontos, hogy emlékezzünk arra, hogyan értették ezt a misztériumot a hit első évszázadai óta. **A keresztények például sokáig nyolcszög alakú keresztelőmedencét építettek, és még ma is sok olyan ősi keresztelőmedencét csodálhatunk meg, amely megőrizte ezt a formát, mint például a római Lateráni Szent Jánosban. Ez azt jelzi, hogy a keresztelőmedencében a nyolcadik nap virrad, vagyis a feltámadás napja, az a nap, amely túlmutat a megszokott heti ritmuson, és így az idő körforgását megnyitja az örökkévalóság dimenziója, az örökké tartó élet felé: Ez az a cél, amely felé törekszünk földi zarándoklatunk során (vö. Róm 6,22). Erről a reményről a leghitelesebb bizonyosságot a vértanúk adják, akik a feltámadt Krisztusba vetett szilárd hitükben még földi életükről is képesek voltak lemondani, hogy ne árulják el Urukát. Ők minden időkben léteznek, és napjainkban talán még többen vannak, mint valaha, mint a véget nem ismerő élet megvallói. Tiszteletben kell tartanunk tanúságtételüket, hogy reménységünk gyümölcsözővé váljon.**

Ezek a különböző keresztény hagyományokhoz tartozó vértanúk egyben az egység magjai is, mert ők testesítik meg a vér ökumenizmusát. **Ezért az a buzgó kívánságom, hogy ebben a szentévben is legyen ökumenikus ünnepség, hogy világossá váljon e vértanúk tanúságtételének gazdagsága.**

21 Mi lesz velünk a halál után? Jézussal az örök élet ezen a küszöbön túl van, amely az Istennel való teljes közösségben, az ő végtelen szeretetének meglátásában és megosztásában áll. Amit most, ebben az életben remélünk, **azt majd a valóságban fogjuk látni. Szent Ágoston írja ebben az összefüggésben: "Ha egyszer teljes odaadással, egész énemmel neked szentelem magam, akkor már nem nyomasztanak sem fájdalmak, sem nehézségek, és csak akkor lesz az én életem, teljesen kitöltve veled, igazi élet". [1][16]** Mi jellemzi majd ezt a teljes közösséget? A boldogság. **A boldogság az ember hivatása, mindenkét érintő cél.**

De mi a boldogság? **Milyen boldogságot** várunk és vágyunk? **Nem egy átmeneti öröme, egy múltó elégedettségre, amely, ha egyszer elérte, mindig többet követel, a mohóság spiráljában, amelyben az emberi lélek soha nem telítődik, hanem egyre üresebbé válik. Olyan boldogságra van szükségünk, amely végül abban teljeseedik ki, amivel önmagunkat megvalósítjuk, nevezetesen a szeretetben, hogy már most kimondhassuk: És örökké abban a szeretetben fogok létezni, amely nem okoz nekem csalódást, és amelytől soha semmi és senki nem lesz képes elválasztani engem.** Emlékezzünk még egyszer az apostol szavaira: "Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem jövődők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem tud elválasztani minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van" (Róm 8, 38-39).

22 Az örök élethez kapcsolódik még ***Isten ítélete***, mind életünk végén, mind az idők végén. A művészet gyakran próbálta ezt ábrázolni - Michelangelo mesterműve a Sixtus-kápolnában jut eszünkbe - az idő teológiai gondolatát felvállalva és a félelem érzetét közvetítve a néző számára. Miközben helyes, hogy teljes tudatossággal és komolysággal készüljünk arra a pillanatra, amely még egyszer összefoglalja az életet, ezt mindig a reményben kell tennünk, abban az isteni erényben, amely megerősíti az életet, és nem engedi, hogy félelembe essünk. Isten ítélete, aki szeretet (vö. 1Jn 4,8.16), csakis a szereteten alapulhat, különösen azon, hogy gyakoroltuk-e azt a leginkább rászorulókkal szemben, akikben maga Krisztus, a bíró van jelen (vö. Mt 25,31-46). **Ez tehát másfajta ítélet, mint az emberek és a földi bíróságok ítélete; az igazság viszonyaként kell értelmezni: Istennel, aki a szeretet, és önmagunkkal az isteni irgalom kifürkészhetetlen misztériumában. A Szentírás azt mondja: Te "megtanítottad népednek, hogy az igaznak emberségesnek kell lennie, és reményt adtál fiaidnak és leányaidnak, hogy bűnbánatot adsz a bűnösöknek [...] és [mi] irgalmasságot remélünk, amikor magunk is ítélet elé nézünk" (Bölcs 12,19.22). XVI. Benedek írta: "Az ítélet pillanatában megtapasztaljuk és megkapjuk az ő**

szerepetének ezt a túlsúlyát minden rossz felett a világban és bennünk. A szeretet fájdalma megváltásunkká és örömmé válik". [17 enciklika *Spe salvi*, 47. szám].

Az ítélet tehát a megváltásról szól, amelyet remélünk, és amelyet Jézus halála és feltámadása által értünk el. Ezért meg kell nyitnia bennünket a vele való végső találkozásra. És mivel ebben az összefüggésben nem gondolhatjuk, hogy az általunk elkövetett rossz rejtve marad, meg kell tisztulnia, hogy lehetővé tegye számunkra a végső átmenetet Isten szeretetébe. Ebben az értelemben értjük meg annak szükségességét, hogy imádkozzunk azokért, akik már befejezték földi útjukat, ezt a szolidaritást a közbenjáró imában, amely a szentek közösségében találja meg hatékonyságát, abban a közös kötelékben, amely Krisztusban, a teremtés elsősülöttjében egyesít bennünket. Így az ima erejével a jubileumi bűnbocsánat különleges módon azoknak szól, akik előttünk jártak, hogy teljes kegyelemben részesüljenek.

23 Mert az engedmények lehetővé teszik számunkra, hogy felfedezzük, milyen határtalan Isten irgalma. Nem véletlen, hogy az "irgalom" és az "engedékenység" kifejezéseket egykor felváltva használták, éppen azért, mert az utóbbi Isten határtalan megbocsátásának teljességét hivatott kifejezni.

A bűnbánat szentsége bizonyosságot ad nekünk arról, hogy Isten megbocsátja bűneinket. És ismét vigasztalóak a zsoltár szavai: "Ő, aki meggyógyítja minden vétkeket és minden gyengeségedet, aki megmenti életedet a pusztulástól, és kegyelemmel és irgalommal koronáz [...]. Az Úr irgalmas és kegyelmes, hosszútűrő és bőkezű. [...] Nem bűneink szerint bánik velünk, és nem vétkeink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magasan vannak az egek a föld fölött, olyan hatalmas az ő kegyelme azokhoz, akik őt félik. Amilyen messze van a felemelkedés a lemenéstől, olyan messze távolítja el tőlünk vétkeinket" (Zsolt 103,3-4.8.10-12). A szentségi bűnbocsánat nemcsak szép lelki lehetőség, hanem döntő, lényeges és nélkülözhetetlen lépés minden ember hitbeli útján. Ott megengedjük az Úrnak, hogy megsemmisítse bűneinket, megújítsa szívünket, helyreállítson és átöleljen bennünket, és megmutassa nekünk gyengéd és irgalmas arcát. Valóban, nincs jobb módja az Isten megismerésének, mint az, hogy megbékélünk vele (vö. 2 Kor 5,20) és megtapasztaljuk az ő megbocsátását. Ne mondjunk tehát le a gyónásról, hanem fedezzük fel újra a gyógyulás és az öröm szentségének szépségét, a bűnbocsánat szépségét!

Azonban, mint saját tapasztalatunkból tudjuk, "a bűn nyomot hagy", következményei vannak: nem csak külső, az elkövetett gonoszság következményeinek értelmében, hanem belső is, amennyiben "minden bűn, még a kisebb bűn is, káros köteléket [von maga után] a teremtményekkel, amely megtisztulást igényel, akár itt a földön, akár a halál után az úgynevezett tisztító tűzben". [18]. Ezért maradnak a "bűn következményei" a mi gyenge, a gonosz által elcsábított emberségünkben. Ezeket a bűnbocsánatokkal szüntetik meg, mindig Krisztus kegyelme által, aki, ahogy VI. Szent Pál írta, "a mi bűnbocsánatunk". [19] Az Apostoli Penitenciárius kiadja a jubileumi bűnbocsánat megszerzéséhez és e gyakorlat gyümölcsözővé tételéhez szükséges rendelkezéseket.

A megbocsátás ilyen intenzív megtapasztalása elkerülhetetlenül megnyitja a szívet és az elmét a megbocsátás felé. A megbocsátás nem változtatja meg a múltat, nem változtathatja meg azt, ami már megtörtént; ugyanakkor a megbocsátás lehetővé teszi a jövő megváltoztatását és azt, hogy másképp éljünk, harag, keserűség és bosszú nélkül. A megbocsátás által megvilágított jövő lehetővé teszi, hogy a múltat más, derűsebb szemmel lássuk, még akkor is, ha az még mindig nedves a könnyektől.

A legutóbbi rendkívüli szentév alkalmából kineveztem az Irgalmasság Misszionáriusait, akiknek továbbra is fontos küldetésük van. Folytassák szolgálatukat a következő jubileumi évben is azzal, hogy újra reményt adnak és megbocsátanak minden alkalommal, amikor egy bűnös nyitott szívvel és bűnbánó lélekkel fordul hozzájuk. Legyenek továbbra is a kiengesztelődés eszközei, és segítsenek nekünk abban, hogy a szív reményével tekintsünk a jövőbe, amely az Atya irgalmasságából fakad. Remélem, hogy a püspökök igénybe veszik értékes szolgálatukat, és különösen olyan helyekre küldik őket, ahol a remény próbára van téve, mint a börtönök, kórházak és olyan helyek, ahol az emberi méltóságot lábbal tiporják, a legnagyobb nélkülözések és megaláztatások helyzetében, hogy mindenkinek lehetősége legyen Isten megbocsátását és vigasztalását megkapni.

24 A remény legfőbb tanúja az Istenanya. Őbenne látjuk, hogy a remény nem ostoba optimizmus, hanem az élet valóságában a kegyelem ajándéka. Mint minden anya, valahányszor fiára nézett, mindig a jövőjére gondolt, és bizonyára szívébe vésődtek azok a szavak, amelyeket Simeon mondott neki a templomban: "Íme, ez arra rendeltetett, hogy Izraelben sokakat elbuktasson és feltámasszon, és olyan

jel lesz, amelynek ellentmondanak - és a te lelkedet karddal szúrják át" (Lk 2,34-35). És a keresztlábánál, miközben látta az ártatlan Jézust szenvedni és meghalni, az elviselhetetlen fájdalom ellenére megismételte az "igen"-t, anélkül, hogy elveszítette volna a reményt és az Úrba vetett bizalmát. Így vett részt helyettünk annak beteljesedésében, amit fia meghirdetett, nevezetesen, hogy "sok mindent kell szenvednie, és a véneknek, a főpapoknak és az írástudóknak el kell őket vetniük"; "meg kell őket ölni, és három nap múlva feltámadni" (Mk 8,31). Így lett ő a mi anyánk, a reménység anyja, a szeretetből feláldozott fájdalmai által. Nem véletlen, hogy a népi kegyesség ma is Stella Maris néven hívja a Boldogságos Születet, amely cím azt a bizonyos reményt fejezi ki, hogy az Istenanya segítségünkre siet az élet viharos viszontagságaiban, megerősít bennünket, és arra hív, hogy bízzunk és továbbra is reménykedjünk.

Ebben az összefüggésben szeretném emlékeztetni Önöket, hogy a mexikóvárosi Guadalupei Szűzanya kegyhelye arra készül, hogy 2031-ben megünnepelje a Szűzanya első jelenésének 500. évfordulóját. A fiatal Juan Diegón keresztül az Istenanya forradalmi reményteli üzenetet küldött, amelyet ma is minden zarándokhoz és hívőhöz intéz: "Nem vagyok-e itt, aki az anyátok vagyok?" [20] Hasonló üzenetek jellemzik a világ számos Mária-kegyhelyét, amelyek számos zarándok célpontja, akik gondjaikat, bánatukat és vágyaikat az Istenanyára bízják. Legyenek a kegyhelyek ebben a jubileumi évben a vendégszeretet szent helyei és a remény különleges helyei. Meghívom a Rómába érkező zarándokokat, hogy álljanak meg a város Mária-kegyhelyein, hogy tiszteljék Szűz Máriát és könyörögjenek oltalmáért. Bízom abban, hogy mindenki, különösen a szenvedők és a nyomorúságban szenvedők, megtapasztalhatják a legszeretőbb anya közelségét, aki soha nem hagyja el gyermekeit, aki "a biztos remény és vigasztalás jele" Isten szent népe számára. [21]

25 A Szentév felé vezető úton ismét a Szentíráshoz fordulunk, és halljuk ezeket a hozzánk intézett szavakat: Így "erős ösztönzést kell kapnunk, nekünk, akik menedéket találtunk benne, hogy megragadjuk a felkínált reményt. Benne van a lélek *biztos és szilárd horgonya*, amely eljut a fátyolon túli belső szobába, ahová Jézus elment értünk előfutárként" (Zsid 6,18-20). Ez egy erős felhívás arra, hogy soha ne veszítsük el a nekünk adott reményt, hanem ragaszkodjunk hozzá azáltal, hogy menedéket találunk Istenben.

A horgony képe arra a stabilitásra és biztonságra utal, amelyet az élet zavaros vizei közepette kapunk, ha az Úr Jézusban bízunk. A viharok soha nem tudnak ártani nekünk, mert lehorgonyozunk a kegyelem reménységében, amely lehetővé teszi számunkra, hogy Krisztusban éljünk, és legyőzzük a bűnt, a félelmet és a halált. Ez a reménység, amely sokkal nagyobb, mint a mindennapi elégedettségek és az életkörülmények javulása, lehetővé teszi számunkra, hogy felülemelkedjünk a megpróbáltatásokon, és arra bátorít, hogy folytassuk, anélkül, hogy szem elől tévesztenénk a cél nagyságát, amelyre meghívást kaptunk: a mennyet.

Az elkövetkező szent évet tehát az Istenbe vetett remény, a nem múló remény fogja jellemezni. Segítsen bennünket abban, hogy újra felfedezzük a szükséges bizalmat az egyházban és a társadalomban, a személyközi kapcsolatokban, a nemzetközi kapcsolatokban, minden emberi lény méltóságának előmozdításában és a teremtés tiszteletében. Legyen hűséges tanúságtételünk a világban az igazi remény kovásza, az új ég és új föld hirdetése (vö. 2Pt 3,13), amelyben igazságosságban és harmóniában élhetünk a népek között, és várhatjuk az Úr ígéretének beteljesedését.

Mostantól kezdve engedjük, hogy a remény vonzza magunkat, és engedjük, hogy rajtunk keresztül terjedjen azok felé, akik vágnak rá. Mondja nekik az életünk: "Reménykedjete az Úrban, legyetek erősek, és legyen szilárd a szívetek! És reménykedjete az Úrban!" (Zsolt 27,14). A remény ereje töltse be jelenünket, miközben bizakodva várjuk Urunk Jézus Krisztus visszatérését, akit dicséret és dicsőség illet most és minden eljövendőben.

Kelt Rómában, a Lateráni Szent János templomban, május 9-én, Urunk Jézus Krisztus mennybemenetelének ünnepén, 2024-ben, pápaságom tizenkettedik évében.

FRANCISCUS

[1] Sermones, 198 augm., 2.

[2] Vö. Fontes Franciscani, 263. sz. 6.10.

- [3] Vö. *Misericordiae vultus*, az irgalmasság rendkívüli jubileumi évfordulójának kihirdetési bullája, 1-3. sz.
- [4] *Gaudium et spes* lelkipásztori konstitúció, 4. sz.
- [5] *Laudato si'* enciklika, 50. sz.
- [6] Vö. *A katolikus egyház katekizmusa*, 2267. sz.
- [7] *Laudato si'* enciklika, 49. szám.
- [8] *Fratelli tutti* enciklika, 262. sz.
- [9] *Laudato si'* enciklika, 51. szám.
- [10] *Nikénei hitvallás*: H. Denzinger - A. Schönmetzer, *Enchiridion Symbolorum definitionum et declarationum de rebus fidei et morum*, 125. sz.
- [11] *Ibid.*
- [12] *Apostoli hitvallás*: H. Denzinger - A. Schönmetzer, *Enchiridion Symbolorum definitionum et declarationum de rebus fidei et morum*, 30. sz.
- [13] *A katolikus egyház katekizmusa*, 1817. sz.
- [14] *Gaudium et spes* lelkipásztori konstitúció, 21. sz.
- [15] Vö. római misekönyv, *Előszó az elhunytakról I.*
- [16] *Vallomások*, X, 28.
- [17] *Spe salvi* enciklika, 47. sz.
- [18] *A katolikus egyház katekizmusa*, 1472. sz.
- [19] Apostoli buzdítás *Apostolorum limina*, 1974. május 23., II.
- [20] *Nican Mopohua*, 119. sz.
- [21] II. vatikáni zsinat, *Lumen gentium* dogmatikai konstitúció, 68. sz.